

a těžko se mu dýchal. Cítil, jak se mu srdce rozbušilo rychleji, a zastavil se, dýchal pomalu a zhluboka a čekal, až se mu uvolní napjaté končetiny a tělo. Čím dřív odsud zmizí, tím bude raději. Crowley si nevšiml, že se Halt zastavil, ze zadu do něj vrazil a zamumlal omluvu.

„Pozor na výdřevu,“ zabručel horník a mávl rukou k dřevěným trámům, které podpíraly stěny a strop tunelu. „Když jednu z těch fošen uvolníte, strhnete na nás celý strop.“

Oba hraničáři se zase dali do chůze a dávali si dobrý pozor, aby nezavadili o trámy. Haltovi připadalo, že k nim z dálky doléhá slabé zvonění kovu o kámen. Chvilí si říkal, že se mu to asi jenom zdá, ale horník mu to potvrdil.

„To jsou naši chlapi,“ prohodil. „Slyšíte, jak rubou? Rozšiřujou štolu pod hradbama.“

Zase vyrazil chodbou a oni honem spěchali za ním, nechtěli zůstat mimo malou kaluž světla vrhaného lampou. Řinčení sílilo. Neznělo však, jako by se horníci oháněli krumpáčem moc usilovně, a Halt něco v tom smyslu poznamenal.

Jejich průvodce se nevesele zasmál. „Nemůžete do skály bušit hlava nehlava,“ prohlásil. „Jinak by došlo k závalu. Musíte na to jít pomalu a vytrvale.“

Halt vepředu zahlédl malý kroužek žlutého světla. Jak pokračovali v chůzi, kroužek byl čím dál větší a jasnější. Nakonec došli do širší štolky vedoucí kolmo k tunelu. Vytvářela křížovatku ve tvaru písmene T, byla důkladně vyztužená dřevěnými trámy a pokračovala asi šest nebo sedm kroků na obě strany od tunelu.

Strop tu byl vyšší a nacházel se alespoň tři stopy nad Haltovou hlavou. Vydechtl úlevou, narovnal se a protáhl

si ztuhlá záda a ramenní svaly. Slyšel, jak Crowley dělá to samé.

„Jsme pod hradbami?“ zeptal se velitel hraničářů.

Horník přikývl. Ukázal na masivní kus žuly trčící ze stěny pod jílovitým stropem tunelu. Balvan měl tvar kvádrů – zjevně ho opracovala lidská ruka. Všude kolem něj a pod ním byly umístěny dřevěné trámy, které ho podpíraly.

„Tadyhle začínají základy hradeb,“ řekl horník. Zvedl lampu o něco výš a hraničáři spatřili, že po stropě štolky, ve které stáli, se táhne celá řada opracovaných balvanů. Na místě je držela další pevná výdřeva.

Řinčení, které před jejich příchodem do štolky znatelně zesílilo, nyní ustalo a ze stínů po jejich levé ruce se vynořila sehnutá postava. Není potřeba se tady sklánět, pomyslel si Halt. Bylo tam dost místa pro hlavu. Ale možná se jednalo o zvyk zrozený z dlouhé praxe a mnoha let strávených v podzemních štolách a tunelech.

Nově příchozí se zastavil a kývnutím pozdravil jejich průvodce. Pak se na pár vteřin zvědavě zahleděl na oba hraničáře. Věděl, co jsou zač – všichni horníci to věděli –, ale v podzemí byl zvyklý vídat jen jiné horníky a kopáče oblečené v kožených zástěrách a kapucích chránících jejich oblečení před bahnem a špínou v tunelu. Tihle dva v šedo-zelených skvrnitých pláštěnkách a se zbraněmi za pasem byli tady dole něčím docela novým.

„Brýtro, Alwyne,“ pozdravil. „Brýtro, hraničáři.“

Halt s Crowleym mu také popřáli dobré jítro, i když Halt neměl ponětí, jak si někdo mohl hluboko pod zemí udržet přehled o tom, jaká je zrovna denní doba.

„Brýtro, Dafyde. Už to máte?“ zeptal se jejich průvodce. Nově příchozí několikrát přikývl. „Už to skoro je. Ješ-